

Παρακαλούνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1^{ης} παρ. Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομὴν τῶν ὑποστέλλωσιν αὐτήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ὁ Γεώργιος καθήμενος ἐν τινι γωνίᾳ ἤκουεν ἀπροσέκτως τὸν πρὸς μητρὸς θεῖόν του διηγούμενον διάφορα πράγματα. Ἀκούσας δὲ πλησίον του προφερόμενον τὸ ὄνομα τοῦ Κλαϊρεφόν, ἐστράφη ὀλίγον καὶ εἶδε πρὸ τοῦ παραθύρου καὶ παρὰ τὴν γωνίαν τοῦ κλειδοκυμβάλου ὄρθιον τὸν πατέρα του, συνδιαλεγόμενον μετὰ τοῦ συμβολαιογράφου Μαλεζῶ.

— Μὲ γνωρίζετε, κύριε Καρβαγάν, δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων οἱ ὅποιοι ὀμιλοῦν ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, ἔλεγεν ὁ συμβολαιογράφος πρὸς τὸν δήμαρχον. Σὺς λέγω λοιπὸν ὅτι εἶμαι τῆς γνώμης νὰ μὴ τον στενοχωρήσετε τὸν κύριον Κλαϊρεφόν, καὶ μετὲ τοῦ μερικῆς μικρᾶς εὐκολίας...

— Ὁ ἐστὶ; ἠρώτησεν ὁ Καρβαγάν.

— Μὴ τον πνίξετε, καθὼς κάμνετε τώρα καὶ ἐν ἔτος ἀφησατέ τον νὰ ἀναπνεύσῃ, ἢ ἐν ἄλλαις λέξεσι, δότε του προθεσμίαν...

— Καὶ εἴπορῶ νὰ το κάμω αὐτό; Μήπως ἐγὼ τον ἐδάνασα; Ἐγώ, καθὼς εἰξεύρεις πολὺ καλὰ, εἶμαι τρίτος κομιστής, καὶ ἂν θελήσω νὰ δαίξω γενναϊότητα πρὸς τὸ μαρκήσιον, Κύριος οἶδε τί εἴπορῃ νὰ συμβῇ εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, εἴπορῃ νὰ ζημιωθῶ...

— Ὅχι δά!

— Διατί τάχα;

— Ἀλλὰ πάλιν τίς οἶδεν ἂν ὁ κύριος Κλαϊρεφόν κατορθώσῃ εἰς τὸ διάστημα τοῦτο νὰ ἐξοφλήσῃ μέρος τῆς ὀφειλῆς του;

Τοῦτο ἀκούσας ὁ Καρβαγάν ἐμειδίασε, καὶ ἐγένετο προσηνής, ἐν ᾧ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ διαλόγου ἦτο βαρὺς καὶ ἐπηρεζόμενος. Ἐλαβε τὸν βραχίονα τοῦ Μαλεζῶ καὶ στηριζόμενος ἐπ' αὐτοῦ μετ' οἰκειότητος, τὸν ἠρώτησε μετ' ἀπληστίας:

— Δέν μου λές τί τρέχει; Ἐμαθες καμμίαν νέαν εἰδήσιν; Λέγε λοιπὸν! Μήπως ὁ Κροϊμενίλ ἀπεφάσισε νὰ νυμφεῖται; Ὁ γυρίσῃ πάλιν τὸ νερὸ εἰς τὸ μύλο;...

Ὁ συμβολαιογράφος μετενόησε διότι ἐξήγειρε τὴν προσοχὴν τοῦ Καρβαγάν. Αἰσθανθεὶς ὅτι προέβη πέρα τοῦ δέοντος, ἠθέλησε νὰ ὑποχωρήσῃ ὀλίγον. Ἀλλ' ὁ τραπεζίτης δὲν ἦτο ἐκ τῶν εὐκόλως παραβλεπόντων τὰς εὐκαιρίας διὸ μετὰ τρόπου ἐπαγωγῆς ἄμα καὶ ἐπιτακτικοῦ, παρακαλῶν ἄμα καὶ προσταδίων, εἶπεν:

— Ἐλα, Μαλεζῶ, ἄς τα αὐτά... πρέπει νὰ εἶσαι εὐλικρινής. Ὁ μαρκήσιός σε

κατέστησεν ἐνήμερον τῆς ἐφευρέσεως του; μήπως σου ἔδειξε τὸν περιφημον κλίβανον;

— Καὶ πῶς; τὸ εἰξεύρετε;

— Καὶ δὲν εἶνε ἡ τέχνη μου νὰ εἰξεύρω τὰ πάντα; ἀνεφώνησεν ὁ Καρβαγάν ἀγανακτῶν... Τώρα ἐξ ἐβδομάδας μου ξεκουφαίνουν ταῦτις μ' αὐτὴν τὴν ἱστορίαν... Λέγουν ὅτι εἶνε πολὺ παράξενον πρᾶγμα, πῶς μὲ νέον σύστημα ὁ μαρκήσιος κατάρθωσε νὰ καίῃ βρεγμένα κουτσουρία καὶ νὰ κάμῃ θερμότητα ὑπερβολικὴν... Εἶνε ἀληθινὰ αὐτά;

Ἀλλ' ὁ συμβολαιογράφος σφόδρα τεταραγμένος ἐσιώπα.

Ὁ δήμαρχος τὸν ἔσεισε ζωηρῶς καὶ μετὰ σπινθηροβολούντων ὀφθαλμῶν καὶ φωνῆς τραχείας εἶπε:

— Γιὰ νὰ σου εἰπῶ, Μαλεζῶ, πρέπει νὰ μοῦ τα εἰπῇς ὀρθὰ κοπτά. Ἡ σιωπὴ σου σημαίνει ναί! Τὴν εἶδες τὴν συσκευὴν; Εἶνε βέβαιον; Ἠρώτησα ἓνα μηχανικὸν καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι ἂν ἐφαρμοσθῇ εἰς μερικὰς βιομηχανίας, θὰ κάμῃ θαύματα...

Τοιαύτη δὲ ἦτο ἡ ἐξαψὶς τοῦ Καρβαγάν, ὅστις συνήθως συνεκράτει ἑαυτόν, ὥστε ἐδήλου διακατῇ ἐπιθυμίαν νὰ μάθῃ τὰ καθ' ἑκάστα, καὶ ὁ Μαλεζῶ, ἤλπισεν ὅτι θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ πορισθῇ τι ὑπὲρ τοῦ πελάτου του. Ἀπέβλεψε λοιπὸν πρὸς τὸν Καρβαγάν καὶ ἐξηγούμενος μετὰ λελογισμένης βραδύτητος εἶπε:

— Εἶδα πράγματι τὸν κλίβανον... Εἶνε πολὺ περίεργος... Ὁ μαρκήσιος ἔλαβε τὴν καλὸσύνην νὰ τον ἀνάψῃ ἐμπρός μου...

— Μὰ τέλος πάντων εἶνε πρᾶγμα που νὰ ξιζῇ τὸν κόπον;

— Βεβαίως ἀξιζεῖ... Τί νὰ σας εἰπῶ, κύριε δήμαρχε, ἐγὼ προβλέπω ὅτι ὁ μαρκήσιος ἐντὸς ὀλίγου θὰ ὀρθοποδήσῃ πάλιν. Ἀν θέλετε νὰ σας εἰπῶ τὴν γνώμην μου, ὁ μαρκήσιος εἶνε ἀνθρωπος ἐξοχος, καὶ περισσότερον θὰ κερδήσῃ τις ἂν εἶνε μετ' αὐτοῦ ἢ κατ' αὐτοῦ.

— Ὡ! ὦ! εἶπεν ὁ Καρβαγάν ἀνακουφίζων διὰ συριγμοῦ τὸ πιεζόμενον στῆθός του. Μὰ τὸ ναί! αὐτὸς ὁ μαρκήσιος εἶνε ἐξοχος ἀνθρωπος. Δὲν εἰξεύρεις πόσον εἶμαι εὐχαριστημένος!... Ἀλλ' ἀπὸ ὅλας τὰς ἐφευρέσεις του θὰ τον παρακαλέσω νὰ κάμῃ μίαν, ἡ ὁποία θὰ με εὐχαριστήσῃ περισσότερον ἀπὸ ὅλας, δηλὰ δὴ νὰ εὕρῃ τὰ χρήματά μου που χρεωστεῖται ὅποια δὲν εἰξεύρεις μὲ πόσῃ χαρὰν θὰ τα πάρω!... Καλέ, δὲν ν'ντρεπόμεθα, κύρ Μαλεζῶ, τί πράγματα εἶνε αὐτά που ἔρχεσαι καί μου ψάλλεις; Ἐνδοξος ἀνθρωπος!... Ἀκούς ἐκεῖ! Ἐγὼ λοιπὸν σου λέγω, καὶ μὲ εἰξεύρεις πολὺ καλὰ ὅτι ποτὲ δὲν ὀμιλῶ εἰς τὰ χαμένα, δὲν φοβρίζω μὲ λόγια μόνον, σοῦ λέγω λοιπὸν ὅτι ἂν ὁ ἐξοχός σου αὐτὸς δὲν εἶνε εἰς κατὰστασιν νὰ μοῦ ἐξοφλήσῃ τὴν συναλλαγματοικὴν ἡ ὁποία λήγει εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός, δηλὰ δὴ τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν πανηγύριν τῆς Νεβίλλης, θὰ τον πετάξω, αὐτὸν καὶ τὴν εὐγενεστάτην οἰκογένειάν του ἀπὸ τὸν πύργον... Ἀν δὲν

το κάμω νὰ μὴ με λένε Καρβαγάν. Ἦτο δὲ σφόδρα ἐξηρεθισμένος καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐγένετο πελιδνόν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροβόλουν ὑπὸ μίσους καὶ αἱ χεῖρές του ἔτρεμον. Ἐπαυσεν ὀλίγον καὶ ἔπειτα ἀτενίσας πρὸς τὸν συμβολαιογράφον εἶπε πρὸς αὐτόν, σκωπτικῶς:

— Ἀν ὁ κλίβανός του εἶνε θαυμασίος, φίλε μου Μαλεζῶ, ἐγὼ θὰ τον ἐκμεταλλεύθω, ἐγώ... Καὶ μεῖνε ἡτυχος, ἐγὼ θὰ καταστήσω ἐπικερδεστέραν τὴν ἐπιχείρησιν παρὰ ὁ γέρον αὐτὸς ξεκουτιάρας...

Ἐν ᾧ δὲ ὁ συμβολαιογράφος ἤθελε νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα, ἵνα δοκιμάσῃ τὸ ὕστατον ἤδη νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν πελάτην του, ὁ Καρβαγάν ὑπέλαβεν ἀποτόμως:

— Ἀρκεῖ. Ἐως τὸ τέλος τοῦ μηνός, οὔτε ὀλιγώτερον, οὔτε περισσότερον. Εἴμπορεῖς μάλιστα νὰ τοῦ το εἰπῇς... Καὶ ἄς ἐνθυμηθῇ... διότι ἐγὼ δὲν λησμονῶ!

Καὶ ὑψώσας τὴν χεῖρα ἔφερε τὸν δάκτυλον εἰς τὴν παρειάν του, καὶ ἔδειξε μειδιῶν πικρῶς λεπτήν τινα γραμμὴν λευκὴν διασχίζουσαν τὸ ἡλιοκαὲς πρόσωπόν του, ἔχνος εὐδιάκριτον τῆς πληγῆς τῆς μόστιγος, ἣν ἔλαβε τὴν νύκτα τῆς ἐν Νεβίλλῃ πανηγύρεως.

Καὶ οὐδὲν εἰπὼν πλέον, κατέλιπε τὸν συμβολαιογράφον, διῆλθε τοὺς ὀμίλους τῶν προσκεκλημένων, ἦλθε πλησίον τοῦ ἐπαρχοῦ καὶ ἤρχισε μετ' αὐτοῦ συνδιαλεξίν περὶ διαφόρων κυβερνητικῶν ζητημάτων.

Τότε ὁ Γεώργιος ἐν τῇ συγχίσει καὶ ἀταξίᾳ τῶν διανοημάτων του σταθμίσας τὰ παράπονα τοῦ πατρὸς του καὶ τὰ τοῦ μαρκησίου, ἀγωνιῶν εὗρεν αὐτὰ ἰσορροποῦντα.

Βεβαίως τὰ ἐγκλήματα τοῦ Κλαϊρεφόν ἦσαν βαρύτερα καὶ ἡ ἐκδίκησις τοῦ Καρβαγάν ἦτο νομιμωτάτη.

Οἱμοι μετὰ τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν ἡ ἀβυσσὸς ἦτο βαθυτάτη. Οὐδενὸς δὲ ἀνθρώπου ἡ θέλησις ἠδελὲ ποτε δυνήθη νὰ ἀνταγαπῶνται, ἔβλεπον ἑαυτὰ καταδικασμένα εἰς τὴν διχόνοιαν καὶ εἰς τὸ μῖσος... Φρίκην δὲ ἐνεποίησεν εἰς αὐτὸν ὁ περὶ αὐτοῦ θόρυβος.

Διὸ κατορθώσας νὰ ἐξέλθῃ ἀπαρτήρητος, κατέβη εἰς τὴν ὁδὸν ἔρημον ἥδη οὖσαν.

Ὁ ἀὴρ ἦτο ἔρημος καὶ εὐάρεστος καὶ ἐν τῷ αἰθρίῳ οὐρανῷ ἔλαμπον τὰ ἄστρα.

Ἐκάθισεν ἐπὶ λιθίνου θρανίου παρὰ τὴν κρήνην, ἥτις ἔρρεεν ἐλαφρὰ μορμύρουσα.

Τὰ πάντα ἐσιώπων, καὶ ἐν τῇ ἐρημίᾳ τῆς ὑπνωτοῦσης πόλεως οὐδὲν ἄλλο ἀνευρίσκων ἐν τῷ παρελθόντι αὐτοῦ ἢ θλίψιν, οὐδὲν ἄλλο ἢ θλίψιν προσδοκῶν ἐν τῷ μέλλοντι αὐτοῦ, καταρῶμενος τὸν μαρκήσιον, αἰσχυρόμενος ἕνεκα τοῦ πατρὸς του, ἀπόφκων ἔχων νὰ ἀποσοβῇ ἀπὸ τῆς καρδίας του τὴν μνήμην τῆς Ἀντωνίας, ὁ Γεώργιος ἀπελπισ ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν του καὶ ἔκλαυσε.

H'

ANAMNΗΣΙΣ

Ἡ πανήγυρις τῆς Νεβίλλης ἐτελέσθη τὸ ἔτος τοῦτο μετὰ λαμπρότητος ἐξαίρετου.

Ἐξω τοῦ δημαρχείου ἦτο παρατεταγμένον τὸ πυροσβεστικὸν σῶμα, ἐν μεγάλῃ στολῇ καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ δημοτικοῦ σχολείου σημαιστολιστῶ ἔμελλε νὰ γίνηρ διανομὴ τῶν βραβείων γεωργικῆς ἐκθέσεως, προεδρεύοντος τοῦ ἐπαρχοῦ.

Ὁ Καρβαγὰν ἀνέγνω λόγον ἐκθύμως χειροκροτηθέντα, καὶ ἡ τελετὴ ἔληξε παιανίζοντος τοῦ μουσικοῦ θιάσου τῆς πόλεως.

Τότε ἠκούσθη πρόσταγμα στρατιωτικόν, οἱ πυροσβέσται ἐτάχθησαν εἰς προσην, καὶ αἱ σάμπιγγες ἐσάλπισαν τὴν σημαίαν κατὰ τὴν διάβασιν τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως.

Πληθος δὲ πολὺ τῶν ἐξ ὅλης τῆς ἐπαρχίας προσελθόντων χωρικῶν καὶ γαιοκτημόνων ἐπλήρου τὴν πλατείαν τῆς πόλεως καὶ ἀπλήστως ἐθεάτο.

Ὁ ἐπαρχος μετὰ τοῦ δημαρχοῦ συνεβάζον, ὅτε δὲ ἦσαν ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς οἰκίας τοῦ Ἀγορᾶς, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν δημάρχον ἠρώτησεν αὐτόν :

— Θὰ σὰς 'δοῦμεν ἀπόψε εἰς τὴν ἐορτήν, κύριε δημάρχε ;

— Ἀναμφιβόλως, κύριε ἐπαρχε. Ἐν πρώτοις εἶνε καθήκον μου, ἔπειτα δὲ εἶνε καὶ ἔθιμον ἐδῶ νὰ πηγαίνωμεν εἰς τὸν χορὸν καὶ νὰ μένωμεν καμμίαν ὥραν.

— Λοιπὸν θὰ ἔλθω καὶ ἐγώ, ἀφ' οὗ το κρίνετε ὅτι εἶνε ὠφέλιμον, εἶπεν ὁ ἐπαρχος.

— Εἰς μίαν ὥραν ἐκεῖ θὰ κατορθώσετε περισσοτέρας ἐκλογικὰς κατακτήσεις, παρὰ ἂν γυρίζετε τρεῖς ἐβδομάδας. Εἰς τὸν χορὸν θὰ εὐρετε ὅλους τοὺς κομματάρχας τῆς ἐξοχῆς. Καὶ νὰ περιποιεῖσθε τοὺς πυροσβέστας, κύριε ἐπαρχε... ἔχουν μεγάλην δύναμιν. Δὲν εἰδεύρετε τί συνδρομὴν εἰμυπορεῖ κανεὶς νὰ λάβῃ ἀπὸ τοὺς πυροσβέστας !...

— Βλέπω ὅτι εἰσθε ἐν γνώσει τοῦ ζητήματος, εἶπε φειδῶς ὁ ἐπαρχος, καὶ ὅταν τις συμπεριπατῇ μαζί σας δὲν ἔχει παρὰ νὰ κερδίῃ κάτι τι.

Ὁ Καρβαγὰν μετέβαλεν ὅψιν ὑποπτέων ὅτι τον ἐμπαίζει ὁ ἐπαρχος λέγων ταῦτα. Ἀλλὰ στραφεὶς πρὸς αὐτὸν εἶδεν αὐτὸν μειδιῶντα καὶ χαριέστατον διὰ διανοήθη :

— Τί ιδέα καὶ αὐτή ! Καὶ εἰνέ ποτε δυνατόν νὰ λάβῃ τόσην τὸλμην ὥστε νὰ με ἐμπαίξῃ ; Τάχα δὲν εἰδεύρει ὅτι ἂν θελήσω εἰμυπορῶ νὰ τον ξεπαστρέψω καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς ὁμοίους του !

Τὸ πρόσωπόν του ἐξήστραψεν ἐκ χαρᾶς ἀπαισίας. Ἦτο αὐτὸς κύριος ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ἐν ἣ ἐγένετο κατὰ πρῶτον ὡς ὑπάλληλος καταστήματος σχεδὸν ὕπηρέτης. Οὐδεὶς δὲ ἠδύνατο ν' ἀντισταθῇ πρὸς αὐτόν. Καὶ οἱ ἐχθροὶ του ἔμελλον μετ' οὐ πολὺ νὰ χύσωσι δάκρυα αἱματη-

ρά. Στραφεὶς δὲ πρὸς τοὺς παρακολουθοῦντας αὐτὸν εἶπεν ἐπιτακτικῶς :

— Κύριοι, θὰ συναντηθῶμεν ἀπόψε εἰς τὸ δημοτικὸν συμπόσιον.

Ἀπῆλθον ἐκεῖνοι, καὶ ὁ δημάρχος μείνας μόνος, κατηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν του. Παρελθὼν τὴν κρήνην, καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλε νὰ ὑψώσῃ τὸ βόπτρον τῆς θύρας, ἐστάθη· διότι μακρόθεν εἶδε κατὰ τὸ ἀντίθετον ἄκρον τῆς οἰκίας τὸν Γεώργιον ἐρχόμενον βραδέως, σύννου καὶ ἐστενοχωρημένον.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

Δὲν ἔλαβον τὸν καιρὸν νὰ καθήσωσι.

— Κύριε, εἶπεν ἡ χήρα, ἰδοὺ τί συνέβη. Ὁ υἱός σας ἦλθε, κατὰ τὴν συνήθειάν του, νὰ δειπνήσῃ χθὲς εἰς Βουλώνην. Τὸ ἐσπέρας, κατὰ τὰς ἐννέα, ἕνας ἀγνωστος ἐζήτησε νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ... ἐπέμεινε νὰ τὸν δεχθῶμεν, λέγων ὅτι ἦρε ἐν χαρτοφυλάκιον, τὸ ὁποῖον ἦτο τοῦ κυρίου δὲ Γεντιλῆ... Διέταξα νὰ τὸν εἰσαγάγουν... ἔδειξε πράγματι τὸ χαρτοφυλάκιον, τὸ ὁποῖον περιεῖχε πέντε χιλιάδας φράγκων...

— Τὰ ὁποῖα εἶχα δώσει τὸ πρῶτ' εἰς τὸν Λουδοβίκον, διὰ νὰ πληρώσῃ τὸν ἀδαμαντοπώλην. Ὁ υἱός μου εἶνε ξεχασμένος, ἀφοῦ ἔχασε τὰ χαρτονομίσματά του, καὶ δὲν ἤξιζε νὰ εὐρεθῇ ἕνας τίμιος ἄνθρωπος διὰ νὰ τοῦ τὰ ἐπιστρέψῃ !... ἄλλ' ἂν εἶνε αὐτὸ μόνον τὸ δυστύχημα, ἐδιωρθώθη ἤδη, καί...

— Ἀλλοίμονον ! κύριε, θὰ ἐδεκαπλασιάξω τὸ ποσὸν αὐτό, διὰ ν' ἀπαλλάξω τὴν κόρην μου ἀπὸ τὴν λυπηρὰν σκηνήν, ἡ ὁποία ἠκολούθησε... Ἐντὸς τοῦ χαρτοφυλακίου εὐρίσκετο καὶ μία φωτογραφία... ἡ φωτογραφία τῆς δυστυχούς, ἡ ὁποία ἐδόλοφονήθη... εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ, νομίζω...

— Πῶς ! ἀλλ' ὁ υἱός μου δὲν τὴν γνωρίζει αὐτὴν τὴν γυναικα... εἶνε ἀδύνατον.

— Δὲν ἠρνήθη ὅτι δὲν τὴν γνωρίζει, ἐπιθύρυσεν ἡ Θηρεσία, ἥς τὰ δάκρυα ἔρρεον ἀφθόνως ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της.

— Θὰ σὰς τὰ εἶπω ἐν συντόμῳ, κύριε, ἐπανελάθεν ἡ χήρα, σχεδὸν συγκινημένη, ὅπως καὶ ἡ δυστυχὴς μνηστή. Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἦρε τὸ χαρτοφυλάκιον, εἶπεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ἀποδώσῃ, εἶπεν δειξίην τὴν φωτογραφίαν εἰς τὸν ἀστυνόμον, καὶ παρεκάλεσε τὸν κύριον δὲ Γεντιλῆ νὰ τὸν συνοδεύσῃ...

— Καὶ ὁ υἱός μου ἐστάθη ἀρκετὰ ἀνόητος νὰ συγκατατεθῇ εἰς αὐτό ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λεκὸκ, συστέλλων τὰς

ὀφρὺς. Ἀληθινὰ αὐτὸ εἶνε ἀπίστευτον ! Τί φυσιογνωμίαν εἶχεν ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἦλθε μετὰ τὴν πρόφασιν αὐτήν ;... διότι αὐτὸ ἦτο πρόφασις, μὴν ἀμφιβάλετε καθόλου...

— Φυσιογνωμίαν κοινήν, πτωχὰ ἐνδε-δυμένος...

— Αὐτὸ εἶνε, βέβαια. Ἐξακολουθεῖτε, κυρία, σὰς παρακαλῶ. Ὁ Λουδοβίκος ἀνεχώρησε μαζί του ;

— Ναι. Μὰς ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ τὴν ἰδίαν ἐσπέραν διὰ νὰ μὰς ἡσυχάσῃ. Τὸν ἐπεριμένονεν ὅλην τὴν νύκτα, ἀλλὰ δὲν τὸν εἶδομεν. Φαντασθῆτε τὴν ἀνησυχίαν μας, καί...

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ θαλαμηπόλος τοῦ κυρίου δὲ Γεντιλῆ εἰσήλθε καὶ ὠμίλησεν αὐτῷ εἰς τὸ οὖς.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, εἶπεν ἐγειρόμενος ἀποτόμως. Μοῦ ἀναγγέλλουν ἐπισκεψιν, ἡ ὁποία ἴσως ἔχει σχέσιν μετὰ τὴν ἀνεξήγητον ἀπουσίαν τοῦ υἱοῦ μου. Πηγαίνω νὰ δεχθῶ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτήν, καὶ ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν πιστεύω νὰ σὰς διχθεβασιώσω ὅτι ἀδίκως ἀνησυχεῖτε.

Μετὰ τὴν διαβεβαίωσιν ταύτην, ἣν ἐν τούτοις διέψευδεν ἡ συγκεκριμένη φυσιογνωμία του, ὁ κύριος Λεκὸκ ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, ἵνα πορευθῇ εἰς τὸ σπουδαστήριόν του, ἐν ᾧ τὸν περιέμενον.

M'

Ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τῆς ασφαλείας, ὅστις περιέμενε τὸν κύριον Λεκὸκ ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του.

Ὁ ὑπάλληλος οὗτος ἐγνώριζε τὸν τρόπον τοῦ εἰσερχεσθαι ἀνευ θορύβου παρὰ τῷ πρώτῳ συναδέλφῳ αὐτοῦ, καὶ ἀντὶ νὰ σύρῃ τὸν κώδωνα, ἐπίεσε σιγὰ τὸ ἡλεκτροικὸν κομβίον, οὕτως ὁ βόμβος εἰδοποιεῖ τὴν πιστὴν θαλαμηπόλον Γερτρούδην.

Ἦτο περίλυπος καὶ ἐν ἀμηχανίᾳ, διότι ἔτρεφεν εἰλικρινῆ πρὸς τὸν κύριον Λεκὸκ ἀγάπην, καὶ ἡ ἀνακοίνωσις, ἣν ἤρχειτο νὰ τῷ ἀναγγεῖλῃ ἦτο λίαν ὀδυνηρά.

Περιεπάτει κατὰ μῆκος καὶ πλάτος, ζητῶν πλάγιον τινα τρόπον ἵνα ἀναγγεῖλῃ ἀταράχως εἰς τὸν δυστυχῆ πατέρα ὅλεθρον εἰδήσιν, ὅτε εἶδεν εἰσελθόντα τὸν ἀγαθὸν γέροντα, ὅστις τῷ εἶπεν ἀνευ προοιμίων :

— Εἶνε λοιπὸν ἀληθὲς ὅτι ὁ υἱός μου συνελήφθη ;

— Τὸ γνωρίζετε ! ἀνέκραξεν ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, τόσῳ τὸ καλλίτερον, ἀγαπητέ μου φίλε, διότι μοῦ ἐκόστιζε πολὺ νὰ σὰς τὸ ἀναγγεῖλω, καὶ δὲν ἤξευρα ἀληθῶς πῶς ν' ἀρχίσω.

— Ἦξεύρω ὅτι συνελήφθη. Ἡ κυρία Λεκόντ, τῆς ὁποίας τὴν θυγατέρα μέλλει νὰ νυμφευθῇ ὁ υἱός μου, ἦλθεν ἐδῶ ἐξεπίτηδες διὰ νὰ μοὶ τὸ εἶπῃ...

— Πράγματι, εἰς τὴν οἰκίαν της...

— Ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω διὰ ποῖον λόγον.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ασφαλείας κατέστη σκυθρωπή.

Ἦλπισε πρὸς στιγμὴν ὅτι τὸ δυσκολώ-